

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 139/2021
17.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Силване Стефановић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 454/19 од 14.08.2020, године и Вишег суда у Краљеву Кж1 96/20 од 26.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 17.02.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Силване Стефановић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 454/19 од 14.08.2020, године и Вишег суда у Краљеву Кж1 96/20 од 26.11.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 454/19 од 14.08.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 200.000,00 динара.

Истом пресудом према окривљеном изречена је мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећеном у трајању од три месеца, као што је обавезан да на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а оштећеној на име трошкова кривичног поступка износ од 94.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 96/20 од 26.11.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Краљеву К 454/19 од 14.08.2020. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Силвана Стефановић поднела је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) КП, док је у осталом делу одбачен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд у чињеничном опису кривичног дела проширио круг оштећених лица, јер је поред навода „претио нападом на тело њему блиског лица“ додао „и на тело другог лица“, на који начин је утврдио чињенично стање неповољније по окривљеног и увећао криминалну активност на два оштећена лица.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

По налажењу Врховног касационог суда, наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта Основног јавног тужиоца у Краљеву Кто 352/19 од 22.10.2019. године, суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА. Наиме, суд јесте додао „и на тело другог лица“, међутим на овај начин није прекорачио оптужбу из разлога што се описана претња не односи на још једно лице већ на лице које је блиско оштећеној односно на њену ћерку, а што је и детаљно описано у оптужном акту поступајућег тужиоца. Дакле, како је чињенични опис у изреци правноснажне пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљеног којима се

указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП истичући да кривично дело за које је окривљени оглашен кривим не садржи битан елемент дела, а то је временски период извршења, јер по ставу браниоца свака од појединачно предузетих алтернативних радњи мора бити конкретизована у погледу времена, места и начина извршења дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени „у периоду од јуна месеца 2017. године до месеца маја 2019. године у ..., способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела и хтео је његово извршење и био свестан да је његово дело забрањено, у току овог временског периода друго лице неовлашћено пратио и предузимао друге радње у циљу физичког приближавања том лицу противно његовој вољи, али и претио нападом на тело другог лица и њему блиског лица, на тај начин што је свакодневно пратио кретање оштећене и уходио је по граду, тако што би ишао иза ње и пратио је где и са ким се виђа, састаје, а онда би готово свако вече стајао преко пута продавнице „ББ“ у којој је оштећена ВВ била запослена, ... чекајући да оштећена затвори исту, а онда би седао у свој путнички аутомобил и истим је пратио до ... где оштећена живи, а онда дана „ јасно и недвосмислено произилази да се у радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим, па су самим тим неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву истиче да радње које су предузете дана 24.11. и 25.11.2017. године имају сексуалну конотацију и дотичу полну сферу оштећене, те да се пре може радити о кривичном делу полно узнемиравање из члана 182.а став 3. КЗ, а не о кривичном делу прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) КЗ чини онај ко у току одређеног временског периода друго лице неовлашћено прати или предузима друге радње у циљу физичког приближавања том лицу противно његовој вољи.

Имајући у виду да из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом умишљајно прилазио оштећеној и неовлашћено је пратио до места у коме живи противно њеној вољи, то је, дакле, по налажењу Врховног касационог суда, у

конкретном случају правилно примењен кривични закон правном квалификацијом кривичноправних радњи окривљеног као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 1) КЗ, имајући у виду при том да је на исту правну квалификацију без утицаја мотив учиниоца, па се стога неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП на штету окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП-а и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП-а, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном, међутим, како бранилац окривљеног у захтеву уопште не наводи у чему се састоје наведене повреде закона, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Силване Стефановић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић